

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4582/2551

ธนาคารชาติแบงก์ โจทก์ นางศิริพร สวัสดิ์สุภผล จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/14, ป.พ.พ. มาตรา 193/15, ป.พ.พ. มาตรา 193/17, ป.วิ.พ. มาตรา 247

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกวีชาให้แก่โจทก์ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2541 อายุความย่อมสะดุดหยุดลงในวันดังกล่าว และต้องเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม 2541 ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14 (1) และมาตรา 193/15 แม้การฟ้องคดีเพื่อให้ชำระหนี้จะเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14 (2) แต่คดีก่อนซึ่งโจทก์ยื่นฟ้องเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2542 นั้น ถึงที่สุดโดยศาลมีคำพิพากษาให้ยกคำฟ้อง จึงต้องถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงเพราะเหตุที่ได้ฟ้องคดีก่อนตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/17 วรรคหนึ่ง อายุความสำหรับการฟ้องคดีใหม่จึงยังคงต้องเริ่มนับใหม่ตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม 2541 ซึ่งครบกำหนดในวันที่ 11 ธันวาคม 2543 ทั้งนี้ โดยไม่มีเหตุที่ต้องพิจารณาตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/17 วรรคสอง เพราะมิใช่เป็นกรณีที่อายุความได้ครบกำหนดไปแล้วระหว่างการพิจารณา หรือจะครบกำหนดภายใน 60 วัน นับแต่วันที่คำพิพากษาในคดีก่อนถึงที่สุด ดังนั้น เมื่อโจทก์มาฟ้องจำเลยใหม่เป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2544 เกินกำหนด 2 ปี นับแต่วันที่เริ่มนับอายุความใหม่เพราะเหตุที่จำเลยชำระหนี้ทำให้อายุความสะดุดหยุดลง ฟ้องโจทก์ในส่วนนี้จึงขาดอายุความ โจทก์แก้ฎีกาว่า ฟ้องโจทก์ในส่วนที่ขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้อันเกิดจากการใช้บัตรชี้แจงกวีชาสเตอร์การ์ดไม่ขาดอายุความดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยจึงขอให้ศาลฎีกาพิพากษาให้จำเลยชำระหนี้ในส่วนของบัตรดังกล่าว รวมทั้งในส่วนของบัตรชี้แจงกวีชาแก่โจทก์เป็นเงินรวม 409,081.12 บาท เต็มจำนวนตามฟ้อง เป็นการขออนอกเหนือเพิ่มเติมจากคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ต้องกระทำโดยยื่นเป็นคำฟ้องฎีกาจะเพียงแต่ขอมาในคำแก้ฎีกาเช่นนี้หาได้ไม่ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า จำเลยสมัครเป็นสมาชิกบัตรชี้แจงกวีชาและบัตรชี้แจงกวีชาสเตอร์การ์ดของโจทก์ และนำบัตรที่โจทก์ออกให้ทั้งสองประเภทไปใช้ในการซื้อสินค้าและบริการ ตลอดจนเบิกถอนเงินสดจากสถานประกอบการกิจการค้าที่เป็นสมาชิกของโจทก์ ซึ่งโจทก์ได้ออกเงินทดรองจ่ายแทนจำเลยไป และส่งใบแจ้งยอดบัญชีไปเรียกเก็บเงินจากจำเลย แต่จำเลยชำระหนี้ให้แก่โจทก์เพียงบางส่วน ขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ 409,081.12 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19.5 ต่อปี จำเลยให้การว่า โจทก์เคยฟ้องจำเลยในมูลหนี้เดียวกันนี้มาครั้งหนึ่งแล้วซึ่งศาลมีคำพิพากษาโดยวินิจฉัยว่า จำเลยชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกวีชาครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2541 และชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกวีชาสเตอร์การ์ดครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2541 แต่โจทก์นำสืบให้รับฟังไม่ได้ว่าจำเลยเป็นหนี้เท่าใด จึงพิพากษายกฟ้องโดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องใหม่ภายในอายุความตามคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 8319/2543 ของศาลชั้นต้น โจทก์ขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ไว้แล้ว แต่ไม่อุทธรณ์ การที่โจทก์มาฟ้องคดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดีดังกล่าว จำเลยไม่เคยชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกวีชาเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2543 และไม่เคยชำระหนี้ตาม

บัตรชี้แจงกึ่งมาสเตอร์การ์ดเมื่อวันที่ 28 มกราคม 2543 แต่เป็นเรื่องที่โจทก์กระทำขึ้นเองเพื่อมาฟ้องใหม่ภายในอายุความ และไม่มีเหตุที่จำเลยจะชำระหนี้เพื่อให้อายุความสะดุดหยุดลง โจทก์ฟ้องคดีนี้เกิน 2 ปี นับแต่วันที่จำเลยชำระหนี้ครั้งสุดท้าย คดีโจทก์จึงขาดอายุความ ฟ้องโจทก์เคลือบคลุม หนี้ตามฟ้องไม่ถูกต้อง โจทก์คิดดอกเบี้ยเกินอัตราตามที่กฎหมายกำหนด และเป็นดอกเบี้ยซ้อนดอกเบี้ย โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยได้เพียงอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ส่วนเบี้ยปรับโจทก์กำหนดขึ้นเอง ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกึ่งวีซ่าเป็นเงิน 157,082.62 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 9 กรกฎาคม 2541 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ โดยให้นำเงินที่จำเลยชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกึ่งวีซ่าแต่ละครั้งภายหลังจากวันที่ดังกล่าวมาหักออกจากจำนวนหนี้ที่มีอยู่ในวันที่ชำระหนี้ ทั้งนี้ ให้หักเป็นดอกเบี้ยก่อน หากมีเงินเหลือจึงให้หักชำระต้นเงินนอกจากที่แก้ให้เป็นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่าฟ้องโจทก์ในส่วนที่ขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้อันเกิดจากการใช้บัตรชี้แจงกึ่งวีซ่าขาดอายุความหรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ซึ่งคู่ความไม่ฎีกาโต้แย้งว่าจำเลยค้างชำระหนี้อันเกิดจากการใช้บัตรชี้แจงกึ่งวีซ่าอยู่แก่โจทก์ ก่อนคดีนี้โจทก์เคยฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบหนี้อันเกิดจากการใช้บัตรเดียวกันนี้ต่อศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2542 ซึ่งศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2543 โดยวินิจฉัยว่า จำเลยชำระหนี้อันเกิดจากการใช้บัตรชี้แจงกึ่งวีซ่าให้แก่โจทก์ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2541 ทำให้อายุความสะดุดหยุดลง คดีไม่ขาดอายุความแต่โจทก์นำสืบไม่ได้ว่า จำเลยเป็นหนี้ต้นเงิน ดอกเบี้ย และเบี้ยปรับค้างชำระจำนวนเท่าใด จึงพิพากษายกฟ้องโดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องใหม่ภายในอายุความ ตามคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 8319/2543 ข้อเท็จจริงได้ความจากสำเนาคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์เอกสารหมายเลข 4 แผ่นที่ 2 ต่อไปว่า คดีก่อนศาลชั้นต้นขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้แก่โจทก์ถึงวันที่ 22 พฤศจิกายน 2543 แต่โจทก์มิได้ยื่นอุทธรณ์ คดีถึงที่สุดแล้ว ในการวินิจฉัยปัญหาตามฎีกาของจำเลยนั้น เนื่องจากโจทก์แก้ฎีกามาด้วยว่า ภายหลังวันที่ 11 ธันวาคม 2541 จำเลยได้ชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกึ่งวีซ่าให้แก่โจทก์อีกรวม 3 ครั้ง คือเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2542 วันที่ 16 พฤศจิกายน 2542 และวันที่ 19 มกราคม 2543 ครั้งละ 2,000 บาท จึงต้องวินิจฉัยก่อนว่า จำเลยชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกึ่งวีซ่าให้แก่โจทก์ครั้งสุดท้ายเมื่อใด เห็นว่า คดีก่อนโจทก์นำสืบอ้างว่าจำเลยชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกึ่งวีซ่าครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 แต่ศาลชั้นต้นฟังว่าจำเลยชำระหนี้ตามบัตรดังกล่าวครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2541 คดีถึงที่สุดโดยไม่มีอุทธรณ์ข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาในคดีก่อนย่อมผูกพันโจทก์ในคดีนี้ซึ่งเป็นคู่ความในคดีก่อนว่า ก่อนวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 จำเลยชำระหนี้ตามบัตรชี้แจงกึ่งวีซ่าให้แก่โจทก์เพียงครั้งเดียวคือในวันที่ 11 ธันวาคม 2541 โจทก์จึงไม่อาจอ้างได้ว่าจำเลยชำระหนี้ให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2542 และวันที่ 16 พฤศจิกายน 2542 ส่วนที่อ้างว่าจำเลยชำระหนี้เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2543 โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานใดมานำสืบให้รับฟังเช่นนั้นได้ พยานโจทก์คงมีแต่นางสาวภทรรณ พนักงานของโจทก์ เบิกความประกอบบันทึกการยอदनและใบสรุปการใช้บัตรเครดิตเอกสารหมายเลข จ.9 และ จ.10 ซึ่งเป็นเอกสารที่โจทก์ทำขึ้นฝ่ายเดียวเท่านั้น ใบแจ้งยอดบัญชีเอกสารหมายเลข จ.8 ซึ่งโจทก์ส่งให้จำเลยทุกเดือนก็ปรากฏเพียงรายการชำระหนี้ในวันที่ 11 ธันวาคม 2541 เป็นครั้งสุดท้าย หลังจากนั้นไม่ปรากฏว่ามีรายการชำระหนี้อีก โดยเฉพาะคดีก่อนจำเลยก็ได้

ยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้โจทก์ จึงไม่น่าเชื่อว่า จำเลยจะชำระหนี้ในเวลาต่อมาอันจะเป็นเหตุให้ อายุความสะดุดหยุดลงอีก ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่จำเลยนำสืบว่า จำเลยชำระหนี้ตามบัตรชี้ ตีแบงก์ให้แก่วินิจัยโจทก์ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2541 อายุความจึงย่อมสะดุดหยุดลงในวัน ดังกล่าว และต้องเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม 2541 ตามนัยที่บัญญัติไว้ใน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (1) และมาตรา 193/15 แม้การฟ้องคดีเพื่อให้ ชำระหนี้จะเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (2) แต่คดีก่อนซึ่งโจทก์ยื่นฟ้องเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2542 นั้น ถึงที่สุดโดยศาลมี คำพิพากษาให้ยกคำฟ้อง จึงต้องถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงเพราะเหตุที่ได้ฟ้องคดีก่อน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคหนึ่ง อายุความสำหรับการฟ้องคดี ใหม่จึงยังคงต้องเริ่มนับใหม่ตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม 2541 ซึ่งครบกำหนดในวันที่ 11 ธันวาคม 2543 ทั้งนี้โดยไม่มีเหตุที่ต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคสอง เพราะมิใช่เป็นกรณีที่อายุความได้ครบกำหนดไปแล้วในระหว่างการพิจารณา หรือจะ ครบกำหนดภายใน 60 วัน นับแต่วันที่คำพิพากษาคดีก่อนถึงที่สุด ดังนั้น เมื่อโจทก์มาฟ้องจำเลย ใหม่เป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2544 เกินกำหนด 2 ปี นับแต่วันที่เริ่มนับอายุความใหม่เพราะ เหตุที่จำเลยชำระหนี้ทำให้อายุความสะดุดหยุดลง ฟ้องโจทก์ในส่วนนี้จึงขาดอายุความ ที่ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์ในส่วนนี้ไม่ขาดอายุความนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของ จำเลยข้อนี้ฟังขึ้น คดีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าศาลอุทธรณ์พิพากษาเกินคำขอหรือคิดดอกเบี้ยถูกต้อง หรือไม่ตามฎีกาของจำเลยข้ออื่นอีก เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป อนึ่ง ที่โจทก์แก้ฎีกามา ด้วยว่า ฟ้องโจทก์ในส่วนที่ขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้อันเกิดจากใช้บัตรชี้ตีแบงก์มาสเตอร์การ์ดไม่ ขาดอายุความดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย จึงขอให้ศาลฎีกาพิพากษาให้จำเลยชำระหนี้ในส่วนของ บัตรดังกล่าว รวมทั้งในส่วนของบัตรชี้ตีแบงก์ให้แก่วินิจัยโจทก์เป็นเงินรวม 409,081.12 บาท เติม จำนวนตามฟ้องนั้น เป็นการขออนอกเหนือเพิ่มเติมจากคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ต้องกระทำโดยยื่น เป็นคำฟ้องฎีกา จะเพียงแต่ขอมาในคำแก้ฎีกาเช่นนี้หาไม่ได้ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้" พิจารณาแก้ เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชูเกียรติ ตันทวิวงศ์ · ชาลี ทัพภวิมล · คำนวน เทียมสอาด

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4582/2551>